קול דודי דופק — גירות על-ידי מילה וטבילה

ההשתלבות בגורל ובייעוד של עם הסגולה אינה ניתנת להפרדה מחוויית ההשתייכות לכנסת ישראל כשלמות מאוחדת, אשר קיומה ההיסטורי מגלם את הרעיונות המשולבים של חסד וקדושה. ברית סיני השלימה את ברית מצרים. הייעוד התאחד עם הגורל; יחדיו הם היו ליחידה בריתית מובחנת. אי אפשר להפריד בין המרכיבים המכוננים הללו ולגבש השקפה המנגידה בין אחדותו של עַם חֶסֶד לבין עַם קדוש. יהודי המשתתף בסבל עמו ובגורלו, אך אינו מצטרף לייעודו המתבטא בחיי תורה ומצוות, הורס את מהות היהדות ופוגע בייחודו שלו. באותה מידה, יהודי השומר מצוות אך אינו חש את כאב האומה, ומנסה להתרחק מהגורל היהודי, מחלל את יהדותו.

גוי המבקש להצטרף לאומה חייב לקבל על עצמו את שתי הבריתות. הוא מציב את עצמו בתחום הגורל היהודי ומקדש את עצמו לקבלת הייעוד היהודי. מעשה הגיור כרוך בהצטרפות כחבר לעם בריתות מצרים וסיני. יש לזכור עיקרון חשוב זה: אין דבר כזה גיור חלקי. אי אפשר להשמיט קוצו של יו"ד מאף אחת משתי הבריתות הללו. מסירות מוחלטת לעם היהודי - כאומה שה' לקח לו במצרים, על כל תלאותיה, סבלה, אחריויותיה ומעשיה; וכעם קדוש המקודש כולו, בלב ונפש, לאלוקי ישראל ולדרישותיו ההלכתיות והמוסריות - היא היסוד המוחלט של היהדות ולפיכך גם בסיס הגיור.

מסיבה זו קובעת ההלכה שגר שמל ולא טבל, או שטבל ולא מל, אינו גר עד שיעשה את שניהם. המילה, שניתנה לאברהם העברי, אבי הגורל היהודי, ושקוימה במצרים טרם הקרבת קרבן פסח - סמל הגאולה ממצרים - מסמלת את האחרות הגורלית של האומה, את בדידותה ההכרחית וייחודה. המילה היא אות החקוק בעצם הווייתו הגופנית של היהודי. זהו אות תמידי ובל-יימחה בין אלוקי היהודים לעמו, שאי אפשר למחותו. אם ברית הגורל אינה חתומה בבשר, אזי ייחודיות העם נעדרת והגוי נותר מחוץ לגבולות ברית מצרים.

הטבילה במקווה, בניגוד למילה, מייצגת את השתלבות האדם בייעודו הגדול וכניסתו לברית סיני. היהודים נצטוו לטבול לפני מתן תורה בסיני. הטבילה מטהרת ומעלה מן החול אל הקודש, מחיים כפשוטם לחיים מלאי חזון נשגב. כשהגר עולה ממי המקווה, מציאות רוחנית חדשה מלאת ייעוד ממלאת אותו, והוא זוכה בקדושת ישראל. אין זה מקרי שמעשה קבלת עול המצוות קשור לטבילה. כל מהות הטבילה היא יצירה מחדש של חוויית קבלת התורה והתעלות העם למעמד של גוי קדוש באמצעות התחייבותו מרצון לציית לדבר ה'. אם הגר מל ולא טבל, אזי חסרה זיקת האדם לייעוד, והגוי מגודר מברית סיני ומהזדהות הלכתית עם עם קדוש.

נוסח הגיור במגילת רות מכיל את שני ההיבטים הללו, ומהותם טמונה בארבע המילים האחרונות של רות לנעמי: "עַמֵּךְ עַמִּי וֵאלֹקַיִךְ אֱלֹקָי" (רות א:טז).